

כתבת „העולם הזה“

ואיבדה ארבעה ק"ג

בארבעה ימים

בוקר אחד קמתי ועשיתי זאת, לא לפני שהשארתי במערכת פתק: „לא תראו אור ת“ תרתי-משמע ונסעתי למלון גני שור למית באשקלון, שבתוכו נמצא גם בית פרומר.

„שתו רק

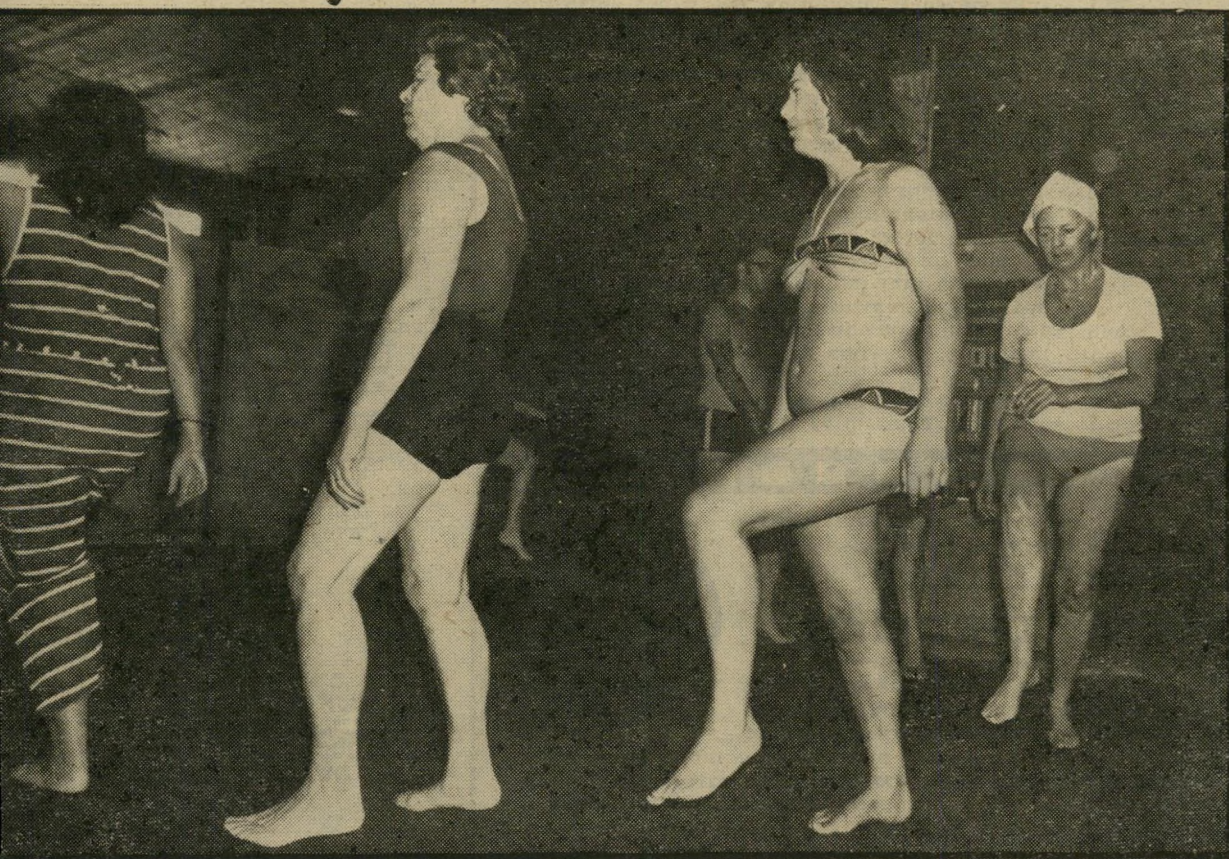
מים“

א הפכתי להנחית את כף רגלי השמנמנה על סף המלון וכבר התנפל עלי צעיר ממושקף ו...רוה(!!) בשם אלי, שהוא הכולבויניק של בית פרומר. הוא עושה שם הכל — שוקל את השמנות, רור שם אותן, מלמד טניס, מארגן טיולים על אופניים ומישחקי בינגו בקיצור פול טיים ג'וב, לא פלא שהוא כל כך רוה. אלי ניגש אלי ובלי הרבה חוכמות אמר לי: „שלום, גשי להישקל!“ „מאיפה אתה יודע שלא באתי סתם

לאכול ק"ג בשר עולה כעת 250 ל"י. לאבד אותו עולה פי שלושה

קילו בשר = 800 ל"י

איפה הסטייקים, איפה, איפה החורמוס והסחינה והרבע עוף מהחתונות, והעוגות עם הקצפת, והגלידות? איפה הבלניצ'אעס והפיצות כולן? נאום האשה השמנה. אבל ככתוב: „צרת רבים — נחמה לספשים.“ כולנו כאן באור תה צרה, כולנו באנו לרוות. כולנו חכמים, כולנו גבונים, כולנו שמנים, כולנו שותים מיץ, בבוקר, בצהריים ובערב. הכל התחיל לפני חודש בערך. או צץ במוחי הרעיון לכתוב כתבה על חתונות מנקודת-מבט של אורחת לא קרואה (העווס הזה 2180). התגנבתי או לעשרות חתונות ובכל אחת מהן פיסמתי את עצמי כהלכה

רעב, והשרירים כואבים מאימוני היום הקודם, קצת קשה להתאמץ, אבל מה לא עושים למען ההרזיה? קופצים, רצים, עושים מסאז'ים, והנה אני (שלישית משמאל) משתדלת להוריד מהמישקל.

קוראת המורה להתעמלות, וכל ה"שמנות מנסות, כמיטב יכולתן למלא אחר הוראותיה. בשעה תשע בבוקר, כשהקיבה מקרקרת מרוב

רגליים הנך

להתארח בגני שולמית? כעסתי עליו, „מה, אני כל כך שמנה שרואים עלי שבאתי לבית פרומר?“ הוא לא ענה. רק חייך בהבנה, כאילו שמע את השאלה הזאת כבר פעמים רבות. הוא לקח מידי את המיוזודה, והורה לי בתקיפות להיכנס אל המישר. במישר כבר המתינו לו חמש נשים. כשראיתי אותן הרגשתי פיתאום הקלה. קשה היה להחליט מי מהן שמנה יותר, זו הנראית כפירמידה או זו המסתירה קבוי

לך? „שאלו אותי, „איך את נראית, איך את נראית?“ „כמה שמנת?“ ואני, שחלמתי לנסוע לחופשה באיזה מלון משגע בדרום הפרוע עם שרות-עצמי בבוקר ופיקניקים אחרי-הצהריים, אמרתי לעצמי: „לא עוד.“ תחת לנסוע ולבלות כמו כל בן-אדם רוה ומאושר, נסעת לרוות בבית פרומר. בית פרומר הוא בית-הרזיה צימחוני, כולם טובלים שם, אבל מה לא עושים למען הבריאות והיפסי?

בכל המטעמים שהוגשו, ושאותם צדה עיני. עד היום מזכירים לי כולם את הכתבה הזאת, שתוצאותיה עדיין ניכרות במראי. באותה תקופה לא הירבתי להביט בראי, מחוסר זמן, אבל כאשר יום אחד, במיקרה, התפנית לרגע להביט בעצמי, נדהמתי — הסנטר הכפול, מפלי השומן, השוקיים והי-ישבן — הדבר האיום והנורא הזה הוא אני. האמת האיומה סתפה בפרצופי ותברי הרבים זרו מלח על פצעי — „מה קרה

מישקל אלי מנדל הקפדן בודק כל בוקר את המישקל. כשיורר דים בקילו יש מצב-רוח טוב לכל היום.